

ԳԱԼՍՏԵԱՆ ԿԻՐԱԿԻ

(Մատթ. ԻԳ. 34-39 Կողոսացիս Բ. 8-Գ. 1)

Մեծ Պահֆի վեցերորդ կիրակին է այսօր, նանչցուած իբրեւ Գալստեան կիրակի եւ հիմնուած Մատթէոսի աւետարանին ԻԳ գլխուն 39րդ համարին վրայ, ուր կ'ակնարկուի Քրիստոսի երկրորդ գալստեան: Կը կարդանք Յիսուսի խօսքը. «Բայց կ'ըսեմ ձեզի թէ այսուհետեւ զիս այլեւս պիտի չտեսնէ՛մ մինչեւ որ ըսէ՛մ՝ օրհնեալ է ան, որ կու գայ Տիրոջ անունով»:

Ան եկաւ աշխարհ, դարձաւ մարդ մեր նմանութեամբ, առաւ Իր վրայ ամէն ինչ որ մենք ունինք, բաժնեց մեր կեանքը ամէն կերպով, եւ ահա այդ ընելով կարողացաւ մարդու փրկութիւնը ապահովել:

Այս օրուան Առաւօտեան Ժամերգութեան ընթացքին երգուելիք շարականն ալ կը յայտնաբերէ Յիսուսի վերադարձին եւ կատարելիք գործին խորհուրդը, ըստ հետեւեալին.

«Քու գալստեան խորհուրդը նախօրօք յայտնեցիր Իսրայէլի մարգարէներուն միջոցաւ, զորս դուն ընտրեցիր Մովսէսէն ետք, եւ որոնք խօսեցան բազմաթիւ օրինակներով՝ Սուրբ Հոգիով լեցուած. տուր նաեւ մեզի, ով Փրկիչ, բու ողորմութիւնդ եւ մեր մեղքերուն թողութիւնը»:

«Վերջին տարիներու հասնելուն՝ որոնք ծանուցուեցան տեսանողներու կողմէ, թէ մեզ փրկողը պիտի գայ Ժամանակի վախճանին, մարդոց երեւցար ծառայի կերպարանք գգեցած, տուր նաեւ մեզի, ով Փրկիչ, բու ողորմութիւնդ եւ մեր մեղքերուն թողութիւնը»:

«Վեցերորդ օրին բու տիրական պատկերովը ստեղծեցիր Ադամը, որ բու

պատուիրանին չհնազանդելով պատմունանէն մերկացաւ. իսկ նոր Ադամը վեցերորդ դարուն կորսուածին այցելեց. տուր նաեւ մեզի, ով Փրկիչ, բու ողորմութիւնդ եւ մեր մեղքերուն թողութիւնը»:

Ամէն մի հաւատացեալ քրիստոնեայ մօտիկէն կը հետաքրքրուի թէ ինչ պիտի ըլլայ իր վիճակը յետ մահուան: Կը հետաքրքրուի նաեւ գիտնալու թէ ինչ վարձատրութիւն պիտի ստանայ երբ Յիսուս վերադառնայ Իր երկրորդ գալստեան, զատորոշելու արդարները եւ անարդարները, բարիներն ու չարերը, դատելու աշխարհը եւ յետ այնու հաստատելու Իր յաւիտեանական թագաւորութիւնը:

Մէկ կողմէ երբ Քրիստոսի հետեւողները ամէն ջանք կը թափեն ուղիղ ճամբու մէջ մնալ, միւս կողմէ սակայն ուրիշներ՝ որոնք չեն ընդունած զՔրիստոս իբր իրենց Փրկիչը, կ'անցնին կեանքէն եւ կը նմանին բուսած այն խոտին որ արեւի տաքութենէն եւ հողի խոնաւութենէն օգտուելով կը բուսնի եւ կը ծաղկի: Բայց յանկարծ երբ արեւը աւելի զօրութեամբ յայտնաբերէ իր ջերմութիւնը, այդ խոտը կը չորնայ եւ կ'այրի եւ կ'ոչնչանայ: Այս է որ պիտի պատահի բոլոր անոնց որոնք չեն նանչցած ստեղծող եւ շնորհներով պսակող Աստուծոյ:

Յիսուս ինք խօսեցաւ այն մասին թէ որոշապէս պիտի վերադառնայ երբ երկնաւոր Հայրը կամի ամբողջացած տեսնել այն աշխատանքը որու սկիզբը դրած էր Ինք աշխարհի վրայ ապրած օրերուն: Եւ ե՞րբ է այդ երկրորդ

գալստեան օրը: Յիսուս ըսաւ, ինձ չի գիտեր, եւ երկնի հրեշտակներն ալ չեն գիտեր, այլ միայն Հայրը գիտէ երբ պիտի պատահի այդ: Լսած ենք որ եղած են անցեալին եւ կան այսօր մարդիկ որոնք Սուրբ Գիրքի մասին ունեցած իրենց ծանօթութեամբ կու գան յայտարարելու ժամն ու օրը, թուականն ու վայրը ուր Ան պիտի երեւի: Պէ՞տք է հաւատանք եւ հետեւինք այսպիսի մարդոց խօսքին: Եւ կամ կրկնելո՞ւ ենք այն ինչ որ Յիսուս ինձ ըսաւ թէ միայն Հայրը գիտէ ժամն ու օրը, տեղն ու թուականը իր գալուստին:

Կ'արժէ ակնարկ մը նետել տիեզերքի ստեղծագործութեան առաջին օրերուն վրայ երբ ոչինչ կարգաւորուած էր մինչեւ որ Արարիչը ձեւ եւ կեանք տուաւ ամէն ինչի որ գոյութիւն առաւ ըստ Իր ցուցմունքին: Առաջին մարդն ալ - Ադամ - գոյութիւն առաւ ստանալով Աստուծոյ կնիքը, պատկերը, նմանութիւնը, եւ կոչուեցաւ ապրելու Անոր ներկայութեան երջանիկ եւ ուրախ կեանք մը: Բայց ան յետ փորձուելուն կորսնցուց պատուոյ դիրքը եւ դատապարտուեցաւ ապրելու տաժանելի եւ ցաւալի կեանք մը աշխարհի վրայ:

Ո՞վ է այն հայրը կամ մայրը որ երբ զաւկի տառապանքը՝ կ'անգիտանայ եւ աննկատ կը թողու զայն իր վիճակին մէջ, փոխանակ հետաքրքրուելու եւ միջոց ձեռք առնելով սրբագրելու կացութիւնը: Եթէ մենք այսպէս կը վերաբերինք մեր

զաւակներուն հետ, հապա ստեղծող Աստուծոյ ի՞նչպէս կրնայ մէկդի ձգել իր ստեղծած մարդը, ի տես անոր ցաւագին վիճակին:

Ահա պատճառը որ Յիսուս՝ Աստուծոյ Միածին Որդին, ծնաւ, ապրեցաւ, գործեց եւ խօսեցաւ տառապող մարդկութեան, եւ հրաւիրեց զայն վերադառնալ տուն, ուղղել նամբան եւ արժանի ըլլալ ընդունուելու Հօր Աստուծոյ կողմէ, եւ ժառանգելու յաւիտենական կեանքը: Յիսուսի ծնունդը պատրաստեց գետինը Իր երկրորդ Դալուստին որ պիտի պատահի լրացնելու սկսուած աշխատանքը: Դուն եւ ես բաժին ունինք այս աշխատանքին մէջ: Կոչուած ենք պատրաստուելու, եւ ապա իբր անդամները Յիսուսի հիմնած հոգեւոր ընկերութեան՝ եկեղեցիին, ի մի բերելու եւ համագործակցութեամբ իրականացնելու աստուածային գերիշխանութեան հաստատումը մարդկութեան մէջ:

Մեր նախահայրերուն սայթափումը եւ անհնազանդութեան մեղքի մէջ իյնալը երբեք վերջնական պիտի չըլլար, վասն զի Հայր Աստուած կը սիրէր Իր ստեղծագործութեան պտուղը եղող մարդը եւ ահա պիտի չուզէր անոր կորուստը եւ զրկուիլը յաւիտենական կեանքին արժանանալէ: Ահա թէ ինչու պէտք է յիշատակենք մեր Տիրոջ Յիսուսի Դալստեան դէպքը եւ բարձրաձայն գոչենք. «Օրհնեալ է Ան որ կու գայ Տիրոջ անունով»:

ՇԱՀԷ Ա. ՔԶՆՅ. ԱԼԹՈՒՆԵԱՆ